

MAGNUS SÖDERMAN

Ett enat Europa av fria nationer

Ett enat Europa av fria nationer

Anförande under Vision Europa den 24 mars 2012

av

Magnus Söderman

En e-publication från motgift.nu
© Motgift Ltd. och författaren

Inledning

Detta anförande hölls vid Svenskarnas partis första internationella kongress, Vision Europa, i mars 2012 i Stockholm.

Jag minns att salen var fullsatt och trots att jag hållit många tal och anföranden kändes nervositeten. Dels eftersom det var ett nytt sällskap för mig, då jag vid tillfället sedan något år bara, hade lämnat ett tidigare politiks engagemang bakom mig, samt eftersom en av mina politiska förebilder, Roberto Fiore, fanns i publiken. Jag hade också, under tiden som gått från mitt tidigare engagemang, haft tillfälle att omvärdera delar av mina politiska ställningstaganden och påbörjat sökandet efter en nationalism för 2000-talet, något för vår egen tid. Detta sökande hade resulterat i stridsskriften Till värn för Norden.

Anförandet togs väl emot, och nu när jag gått igenom det för denna e-publicering, känner jag att det är lika aktuellt nu, i mars 2015 som det var för tre år sedan.

Från förlaget

Har du fått den här e-boken av en vän? Vi hoppas att du uppskattar den och att du besöker www.motgift.nu för att ta del av allt annat intressant vi har att erbjuda. Se också till att stötta vårt arbete genom att bli [medlem](#), det är vare sig svårt eller dyrt.

Jag är motståndare till den europeiska unionen –
men anhängare av ett enat Europa!

Jag är nationalist –
och anhängare av ett enat Europa!

I

Enligt den moderna politiska analysen skall detta vara omöjligt. Nationalism står enligt denna modell i kontrast mot alla former av enighet. Detta fick jag lära mig redan i skolan, där nationalismen fick klä skott för alla krig, all oro och alla bekymmer under – ja, i stort sett – hela den nedtecknade historien. Nationalismen var det stora onda och är det stora onda. Och vi nationalister var såväl obegåvade som mer eller mindre onda; alternativt förledda eller bara rädda för allt utanför vår instängda lilla värld.

Faktum är att hatet mot nationalismen drogs så långt att flera etablissemangsföreträdare i media och på andra ställen menade att man inte skulle diskutera med nationalister eftersom man inte kan diskutera med ”ondskan”.

Jag vet inte hur det låter i skolan idag, men inget har fått mig att tro att något skulle ha förändrats. Speciellt inte med tanke på att det moderna samhällets ”högre utbildning” – alltså massmedian – ändlöst maler på för att ständigt underhålla de antinationalistiska dogmerna. Visserligen idag, med lite mer desperation.

Men frågan blir då om detta stämmer? Var nationalismen upphov till de krig, den oro och det elände som plågat Europa under 1900-talet? Eller för den del, tidigare under historien? Om svaret på frågan är ja, så måste vi ifrågasätta huruvida vi är riktigt kloka i huvudet som kallar oss för nationalister.

Detta är en sak vi ska resonera kring.

II

Det andra vi ska resonera kring är europatanken. Jag tror att de flesta av oss är för ett enat och starkt Europa. Jag tror att de flesta av oss känner stor samhörighet med andra europeiska länder, och då speciellt de länder som ligger oss nära geografiskt sett. Men också de som ligger längre bort. Kulturellt, ibland språkligt och på andra sätt känner vi igen oss hos varandra. Vi delar också varandras sorger och glädje. Naturligtvis mer intensivt desto närmre geografiskt vi står.

Frågan jag då ställer mig är varför jag inte gläds av tanken på den Europeiska Unionen vi har, varför jag inte känner att eurosedlarna är riktigt bekväma i plånboken och varför EU-flaggan får mig att vilja ta fram tändstickorna eller finna första bästa gödselhög. Jag är ju, som jag sa inledningsvis, för ett enat Europa, för ett starkt Eu-

ropa och för ett öppet Europa. Men likväl kommer illamåendet när någon session från Bryssel sänds på teve.

III

Det sista vi ska resonera kring är en vision för Europa som jag känner starkt för. Som jag tror på.

En vision som gör att vi både kan äta kakan och ha den kvar – vilket vi, som sagt – har hört skall vara omöjligt. Jag tror nämligen att vi ur det missfoster som är den Europeiska Unionen, kan resa en verklig och äkta gemenskap som bygger på fundamentala värden vilka finns inom nationalismen.

När de sista dammkornen lagt sig över den havererade modernismen kommer vi gemensamt kunna skapa något nytt och varaktigt.

IV

Nationalismen som garant för fred, respekt och enighet

Naturligtvis måste vi erkänna att det förelåg födslovåndor när nationalstaterna kom till och de gamla imperierna eller stormakterna gick hädan. Det ligger i sakens natur att större omvälvningar aldrig går särskilt smidigt. Det finns alltid krafter som inte vill eller kan (på grund av diverse investeringar) acceptera förändringar av denna magnitud. Naturligtvis vill heller inte arkitekterna bakom de större maktcentren; imperiebyggarna och stormaktspolitikerna se hur deras skapelser rivs ned.

Men de större historiska enheterna kunde inte hålla samma av flera skäl; ett av dessa var att nationalismen (en idé som funnits med oss

västerlänningar sedan antiken – och kanske tidigare) ständigt funnits i bakgrunden och sökt vägar att manifesteras.

Inget som är naturligt går att medelst tvång hålla tillbaka för evigt. En svensk professor, Ernst B. Almqvist, klargjorde följande:

”Varken maktmedel eller fromma önskningar, varken spekulation, ord eller dogmer förmå förändra verkligheten, naturens ordning och dess lagar. Däremot förintas förr eller senare allt naturstridigt, ej sällan på ett våldsamt sätt.”

Den naturliga nationalismen kom att utvecklas tillsammans med människorna och fann sedermera sitt uttryck i det vi känner idag; alltså i nationalstatsidéen. Den svenske statsmannen och författaren Rudolf Kjellén, gjorde följande viktiga analys av saken:

”Medan statsbegreppet under antiken var fäst vid en stad med kringliggande jordar och under medeltiden vid ett naket territorium utan hänsyn till befolkningsenhet, så strävar vår tid efter att låta stat och nation sammanfalla ... så fattad måste nationalismen med nödvändighet bliva en söndringens kraft, där en stat historiskt upprättats över skilda nationer”.

Alltså var det naturligt att påfrestningarna skulle bli stora när nationalstatstanken föddes, växte och blev kraftfull. Det var ett ömsande av skinn när vår ras tog ytterligare ett steg i utvecklingen mot den naturliga uppdelningen av folk och kulturer.

Doktor William Pierce menade att universum strävade efter självmedvetande genom allt levande och så genom att det levande, genom

evolution och livslagarnas järnhårda förutsättningar, lät misstagen gå under och det livsdugliga fortsätta utvecklas. Denna process leder till sist, till att universum blir självmedvetet. Lite samma tanke som ligger till grund för tanken om att du, om du lära känna dig själv, förstår allt. Mikro- och makrokosmos är avspeglningar av varandra.

I skenet av detta är nationalismens framväxande naturlig och ytterligare steg på vägen för förädlingen av folken och deras medvetenhet om sin egen roll i Skapelsen. Själv tror jag att naturens Gud har givit oss förstånd och järnhårda lagar att följa lite av samma skäl; att vi därmed vandrar på den vägen som är sanningen och ljuset.

Det stickspår vi sedan en tid (kort tid sett ur mänsklighetens historia) är på sett och vis en parentes, ytterligare en prövning som, om vi kommer ur den med hedern i behåll, rustat oss än mer för vår fortsatta vandring.

Alltså var de påfrestningar vi gick igenom nationalismens födslovåndor. Moder Svea födde oss med smärta på samma sätt som barnets mor gör det samma. Ännu ett makro- mikrokosmosperspektiv. Men denna tid av våndor är passerade och nationalstaterna etablerade. Det finns därför inget skäl för nationalismen att utgöra en söndringens kraft, som Kjellén talade om.

Förutom kriget på Balkan (vilket just var födslovåndor för nya nationer efter kommunistisk diktatur) kan jag inte se att nationalism skulle varit upphov till någon konflikt under mycket lång tid. Vissa företeelser som förklätt sig som nationalism (exempelvis USA:s krig mot terrorismen och deras förvridna nationalism) är ständigt ute

på "rövertåg" (en lämplig benämning) och bringar med sig olycka, sorg och lidande. Men det är näppeligen nationalism det handlar om.

Inte heller det senaste stora kriget; det andra världskriget går att skylla på nationalismen. Snarare var det precis tvärt om. Det var de antinationalistiska krafterna; alltså internationalister (de stora bankhusen etc.) och imperialister (Storbritannien) som inte kunde acceptera framväxandet av sanna nationalistiska krafter. Krafter som hade massivt folkligt stöd. Det är ett historisk faktum att Adolf Hitler inte ville kriget – men att han dock ansåg det vara Tysklands plikt att hjälpa sitt eget folk kosta vad det kosta ville.

USA var fast i skuld till Rothschild, Ruckerfeller, Warburg och andra varför deras politiska elit (opportunisterna och maktmän som helt sonika struntade i arvet från grundlagsfäderna) mer än gärna skickade nationens söner tillbaka till köttkvarnarna i Europa. Och Storbritannien (också i skuld) hade till råga på det ett imperium som knakade ordentligt i fogarna. Av flera skäl ville man inte ha konkurrens av en stark (militärt och ekonomiskt sett) nation bara ett stenkast bort.

Intressant att notera är de uttalade nationalistiska länderna (Italien, Tyskland, Japan med flera) utan några större åthävd var allierade med varandra redan innan kriget (eller hade goda relationer). Detta fortsatte under kriget vilket, enligt modern politisk analys, skulle vara omöjligt. Nationalisterna höll samman!

Sen skall vi kanske heller inte glömma att över 300 000 frivilliga nationalister sökte sig till Waffen-SS för att där sätta sina liv på spel.

Hur var detta möjligt med tanke på att nationalismen skall vara det som leder till krig och elände? Hur kunde nationalisterna från olika länder kämpa och dö, sida vid sida, i skyttegravarna?

Jo, då som nu kom hotet utifrån, från internationalisterna. Detta inser man som nationalist varför något intresse av att leva djävulen med ens grannländer inte finns.

Ett modernt exempel som tydligt påvisar sanningshalten i mina påståenden om vilka det egentligen är som vill ha krig är uttalande från Wesley Clark, överbefälhavaren för Natos trupper i Europa vid tiden för kriget på Balkan. Hans analys var som följer:

“Let’s not forget what the origin of the problem is. There is no place in modern Europe for ethnically pure states. That’s a 19th century idea and we are trying to transition into the 21st century, and we are going to do it with multi-ethnic states.”

Första frågan blir ju hur i hela fridens namn det kan ankomma på en amerikansk general att diktera villkoren för Europa. Man kanske ska hålla ordning hemmavid innan man säger åt andra vad de ska göra. Men nu talade han ju inte bara för USA, utan för Nato och det så kallade ”världssamfundet” (alltså internationalisterna). Och denna retorik har ju fortsatt från deras håll och deras håll allena.

Jag hörde för min del aldrig hur vare sig kroatiska eller serbiska nationalisterna talade om hur de skulle påtvinga sina politiska idéer på USA eller övriga Europa. Faktum är att jag inte hört sådant från andra än just internationalister och extrema islamisterna. Det är

”demokratierna” med USA i spetsen och liberalerna i släptåg som uppmanar till, och bedriver, krig runt om på vår planet för att påtvinga nationalstater sina egna idéer (och slå mynt av det naturligtvis).

Clark menade alltså att Europa ska vara multietniskt, annars blir det krig. Sammalunda hör vi från litet var stans. Vi nationalister däremot vill ha rätt att bestämma över våra egna nationer utan påverkan utifrån. Detta ansåg också USA:s första president vara rätt och riktigt och han rådde (och bad) sina efterträdare om att efterfölja detta; han menade att USA skulle driva handel med alla länder men aldrig lägga sig i deras inre angelägenheter. Detta var kontentan av hans avskedstal.

Idag ser vi åter hur internationalisterna inte kan acceptera folkens viljor. Ungern, som tagit flera steg mot en nationalistisk nydaning, hotas med än det ena, än det andra från EU; när schweizarna röstade om minareter eller massinvandring ansågs det vara på tiden med ingripande på något sätt och Haiders Österrike drabbades av sanktioner. När var egentligen nationalisterna de aggressiva? När hotade nationalister med krig?

Nej, nationalism är inte upphovet till oro och krig mellan nationer! Anstiftarna är dem som av olika orsaker förlorar på nationalistiska regimer – alltså internationella bankirer, överstatliga organisationer, det militärindustriella komplexet och, för den delen, egalitärförespråkare med en missriktad och falsk altruism.

Nationalism bygger på idén om transcendentala värden omfattande en nation, dess folk, dess kultur, dess historia, dess värderingar, dess

kollektiva själ, dess åstadkommanden, dess styrkor och dess svagheter. Nationalismen är i högre grad en inrikespolitisk fråga än en utrikespolitisk dito.

Och för att understryka; nationalism kan aldrig vara avhängig etnicitet! Statsnationalism, medborgarnationalism, religiös nationalism eller kulturnationalism är samtliga en "nationalism" som man lagt något på. Själva idén om nationalism är knutet till blodet; och vidare – nationalism är därmed omöjlig utan att vara socialistisk (men märk väl, inte ur en marxistisk grund).

V

Union skapad uppifrån

Den europeiska union vi har idag har ingen som helst folklig förankring. Den är påkommen, finansierad och sakta implementerad ovanifrån. Personligen avskyr jag många konspirationsteorier eftersom jag är av den övertygelsen att saker och ting inte är så enkla som dessa gör gällande. Men när jag finner bevis för något så accepterar jag det.

Och bevisen för att den Europeiska unionen skapades av ekonomiskt besuttna internationalister – vars namn även dyker upp i samband med kommunistiska revolutioner – är uppenbara.

Hela idén till den paneuropeiska superstaten och nationernas upplösning finns i greve Richard Nikolaus von Coudenhove-Kalergis manifest *Pan-Europa*, som publicerades 1922, och hans skrift *Adel*, som följdes upp med boken *Praktischer Idealismus* 1925. De planer som Coudenhove-Kalergi för fram uppfattades av många som fant-

asier, men det fanns ett kotteri av mäktiga personer som tog Coudenhove-Kalergi till sig. Greven berättar själv följande i sin självbiografi *Korståg för ett Pan- Europa: Självbiografi om en man och en rörelse* (1943):

”I början av 1924 fick vi ett telefonsamtal från baron Louis de Rothschild. En vän till honom, Max Warburg i Hamburg, hade läst min bok och ville lära känna oss. Till min stora förvåning erbjöd sig Warburg på stående fot att skänka oss 60 000 guldmark för att finansiera rörelsen de första tre åren ... Max Warburg, som var en av de mest distingerade och klokaste män jag någonsin kommit i kontakt med, hade till princip att finansiera dessa rörelser. Han förblev uppriktigt intresserad av Pan-Europa-rörelsen i hela sitt liv. Max Warburg arrangerade sin resa 1925 till Förenta staterna så att han kunde presentera mig för Paul Warburg och Bernard Baruch.”

Med det omfattande stödet från några av Europas mäktigaste her-
rar skred Coudenhove-Kalergi till verket. Snart hade Paneuropeiska
unionen avdelningar i alla Europas länder och ledde arbetet med att
undergräva nationalstaterna och bana väg för en ”förbundsstat”.
Vad Coudenhove-Kalergi avsåg med begreppet framgår av följande
utdrag ur boken *Paneuropa* 1922 till 1966:

“Kommer det till en svår konflikt, så skiljer sig inom statsför-
bundet staten från förbundet ... alltmedan i en förbundsstat
medlemsstaten böjer sig inför förbundets överlägsna makt. I
första fallet utvisas förbundets kommissionär, i det andra av-
sätts och häktas den upproriska statens ministerpresident.”

Otto von Habsburg, som efterträdde Coudenhove-Kalergi som president för Paneuropeiska unionen efter dennes död 1972, menar att EU skulle inte finnas till idag, om det inte vore för Coudenhove-Kalergi.

Arbetet med att beröva nationerna i Europa deras makt gjordes inte över en natt. I små målmedvetna steg, alltid förklädda i någon rationell förklaring har makten centraliserats bit för bit till en svårgripbar överstatlig struktur. Bankiren Jean Omer Marie Gabriel Monet sammanfattade de små stegens metod för ett Pan-Europa i ett brev till en vän 1952 så här:

”Europas nationer bör föras samman i en superstat utan att deras befolkningar förstår vad som sker. Detta kan åstadkommas genom stegvisa förändringar, alla förklädda till att ha ett ekonomiskt syfte, men som på lång sikt och oåterkalleligt kommer att leda till en federation.”

Denna strävan finns väl synlig redan i Coudenhove-Kalergis tidigaste texter, där han inte heller hymlar om hur det ska gå till. I Coudenhove-Kalergi bok *Praktischer Idealismus* från 1925 framgår att en förutsättning är att genomföra vad som kanske är den största etniska rensningen någonsin. Han argumenterar där för att Europas olika folkslag skall ersättas genom rasblandning:

”Den fjärran framtidens människa kommer att vara en hybrid. Dagens raser och kast skall falla offer åt den tilltagande övervinningen av rum, tid och fördom. Den eurasisk-negroida framtidsrasen, till det yttre lik den gammalegyptiska, skall ersätta folkens mångfald med personlighetens mångfald.”

Vi skall alltså bli en kulturlös massa där individen, personligheten, är det avgörande. Alltså egoismen! Att detta helt visst även gör befolkningen mer lättstyrd på grund av deras avsaknad av band till sitt förflutna var nog inget instigatorerna av planen sörjde.

Och visst kommer den där obehagskänslan krypande uppför nacken, när man börjar inse att det hela faktiskt är mer planlagt än man kanske hoppades och trodde. Genast framträder en tydlig analys av att vi faktiskt har medvetna fiender där ute.

Men det ska bli än mer obehagligt. Coudenhove-Kalergi har nämligen också kommit fram till vilken religion som skall härska över denna gråa massa:

”Judendomen är skötet, ur vilket en ny, Europas Adel framträder; kärnan, kring vilken en ny, andlig adel grupperar sig. En andlig-urban herreras håller på att bildas: Idealistisk, full av andlighet och sensibilitet, rättvis och trogen sin övertygelse, tapper som feodaladeln i dess bästa dagar, som med glädje tar på sig död och förföljelse, hat och förakt, för att göra mänskligheten sedligare, andligare och lyckligare.”

Ord är överflödiga. Men att kalla judendomen för en andlig religion är upprörande. Det är just mellan det materiella och det andliga som konflikten handlar sett i det stora. Det är stridsfrågan. Och judendomen är inte den sida som tagit ställning för det andliga. Till och med Jesus var ju tvungen att påpeka detta för dem och var det inte deras egen Gud som fick se hur hans utvalda byggde en guldkalv att tillbe?

Detta är orsaken till varför jag inte känner annat än äckel och avsky mot den Europeiska unionen vi lurades in i. Ja, lurades in i – med tanke på att den tredje statsmakten slog blå dunster i våra ögon och såg till att Nej till EU aldrig riktigt kom till tals; förutom de enorma summor som plöjdes in i Ja-kampanjen! EU är planlagt från start för att sakta utvecklas till en superstat (vilket några folkpartister nyss skrev om att de ville verka för och som är Paneuropeiska unionen och dess svenska avläggare Svenska paneuropaföreningens mål). Man eftersträvar inte en gemenskap som bottnar i frivillighet och ömsesidig respekt, utan ett överstatligt tyranni gagneligt endast för ett fåtal som ser medborgarna som boskap!

VI

Ett enat Europa av fria nationer

Låt mig börja med att definiera ordet ”enat” som jag använder det här. Jag är, som läsaren av min stridsskrift *Till värn för Norden* vet, en förespråkare för ett enat Norden i form av en förbundsstat av något slag – alltså en mer organiserad form av enighet som skall vara ekonomisk, juridisk, militär och så vidare. Inte ett upphävande av nationalstaterna, men mycket nära knuten som politisk och ekonomisk enhet.

Men det är inte denna form av enighet som jag åsyftar när jag talar om ett enat Europa. Faktum är ju att Europas folk skiljer sig från varandra språkligt och kulturellt; och så desto längre ifrån varandra vi ligger. Detta till trots är vi dock så pass lika att vi känner en samhörighet med varandra som vi inte gör med andra raser – av just den anledningen – rasen.

Alltså vill jag se ett enat Europa bestående av fria nationer!

Vilka anledningar finns då för oss att ha ett mer enat Europa än bara en geografisk närhet som nationalstater? Och här tänker jag mig främst försvar och handel. Historiskt har Europa agerat som en enhet; såväl kulturellt som militärt. Hoten österifrån eller söderifrån har varit hot mot hela Europa och ingen del står opåverkad från någon annan. Vi har kämpat oss fram till vår suveränitet:

- Slaget vid Tours, ofta kallat Slaget vid Poitiers, utkämpades den 10 oktober 732 mellan styrkor under den frankiske ledaren Karl Martell och en muslimsk armé ledd av emir Abd ar-Rahman ibn Abd Allah. Platsen för slaget var antagligen mellan Tours och Poitiers i nuvarande Frankrike. Frankerna besegrade den muslimska armén och emir Abd ar-Rahman döddes. Muslimerna hindrades därmed från att tränga längre norrut i Europa än till Spanien.
- Slaget vid Lepanto var ett sjöslag som stod utanför staden Lepanto (nuvarande Naupaktos i Grekland) den 7 oktober 1571. I maktkampen mellan de två starkaste staterna i Medelhavsområdet, Spanien och Osmanska riket, var kontrollen över Medelhavets handelsleder av yttersta vikt. Slaget har även hävdats vara viktigt i en kamp mellan kristendom och islam. Deltog gjorde Spanien, Kyrkostaten, Venedig, Malteserorden, Genua och Savojen.
- I syfte att slutgiltigt besegra den österrikiske kejsaren utrustade den osmanske sultanen Mehmet IV i början av 1680-talet en armé på runt 200 000 man (förutom turkiska

styrkor även kontingenter från vasallerna Bosnien, Ungern, Serbien, Albanien, Grekland och Krim). Sultanen satsade allt på ett kort och beslöt att försöka ta Wien. Krig förklarades i augusti 1682 och i början av april året därpå marscherade en här på 150 000 man under den albanske storvesiren Kara Mustafa nord västerut mot Wien. Den flera månader långa belägringen inleddes på försommaren 1683. Wien sände ut desperata böner om hjälp och höll ut tillräckligt länge för att en polsk-tysk armé om 70 000 man under den polske kungen Johan III Sobieskis ledning kunde sättas upp och komma Österrike till undsättning. Den 10-11 september 1683 arrangerade Sobieski forcerat och mödosamt undsättningshären till strid över de kringliggande skogklädda bergen. Den 12 september stod den allierade undsättningskåren färdig till strid på fälten mellan Kahlenberg och det belägrade Wien. Efter en hel dags infanteri- och artilleristrider satte Sobieski in den diktills största kavallerichocken i Europas historia; 20 000 rytare anförda av en spjutspets på 3 000 lansbeväpnade polska husarer klöv och skingrade den osmanska hären som hävde belägringen och flydde i panik.

- Och så i modern tid, när Axelmakterna tillsammans med frivilliga nationalister kämpade för att hålla bolsjevismen stången och visserligen inte segrade; men som gav oss respit och den möjlighet vi har idag.

Inget skiljer sig egentligen från idag, annat än att denna gång är inte makthavarna dem som går i bräsch för försvaret utan snarare är de till sängs med fienden. Vårt enade Europa måste komma underifrån, av nödvändighet inför de utmaningar vi står inför.

Islam är idag ett lika stort hot som det var när de med vapenmakt försökte ta över Europa; ett Europeiskt kalifat är gammal dröm man inte släppt. Vi måste förstå att det finns en plan, en önskan och en strävan efter denna gamla önskan. Idag har man dock valt andra strategier.

Detta är en sak och det finns flera andra utmaningar som vi står inför. Vi måste förhålla oss till dem enskild och när de korsar varandra – det ena utesluter inte det andra och det är inte antingen mot islam och för sionism eller mot sionism för islam: det finns en nationalistisk väg också, vilket folk verkar glömma – för Sverige och för Europa! Vi skall här inte heller glömma det hot som reser sig i Asien.

Napoleon skall ha sagt:

”Kina är en sovande jätte. Låt honom sova. När han vaknar, kommer han att skaka världen.”

Detta kommer vi få uppleva under vår livstid och om ”utvecklingen” fortsätter som nu kommer inte Europa ha ett skvatt att sätta upp mot den uppvaknade jätten!

Det framtida enade Europa skall vara en kontinent som består av fria nationer. Fria i den bemärkelsen att inget utomstående översattlig organ skall ha rätt att diktera deras inrikespolitiska villkor. Till skillnad från internationalisterna finner jag ingen anledning att försöka påtvinga andra länder vår politik så eventuella nationer som väljer att fortsätta på sluttningen mot stupet är fria att göra så. Dock tror jag att den nationalistiska renässansen kommer att ta

fart och sprida sig över Europa. Att folkmajoriteterna då frivilligt skulle välja att kvarbli i det som är tror jag inte.

Inom det enade Europa hoppas jag att frihandel kommer att råda, även fri rörlighet som idag. Framförallt ser jag dock att Europa kommer att vara vår näve och sköld.

”Si vis pacem, para bellum” – den som önskar fred ska förbereda sig för krig. Vårt enade Europa av fria nationer skall vara berett på krig men verka för fred. Gränserna skall skyddas, befolkningen skall vara trygg.

Och på vägen dit skall vi säkra våra egna nationer. Det är det första steget. Jag är benägen att hålla med Olof Palme i analysen att varje folks befrielse måste vara deras eget varför det inte finns så mycket vi kan göra för varandra i Europa – rent praktiskt alltså. Vi ska dela erfarenheter, vi ska föra samtal och om möjligheten finns stötta varandra ekonomiskt. I den mån det är möjligt skall vi formulera gemensamma ställningstaganden och målsättningar.

Genom att nationalisterna tar ansvar för det framtida Europa och förankrar detta i sina egna nationer kan vi stå redo att ersätta denna slavstat som idag växer fram.

Ett enat Europa som bygger på ömsesidig respekt och verklig omtanke om vår gemensamma kontinent är min vision – en vision jag hoppas att vi delar och en dag får se förverkligad.